

Barn av vatten

Händelser vid den skånska västkusten i förfluten tid

Petter Lindström

1

HAN HADE INGEN LUST att göra det men han hade lovat henne och genom hans ritual levde hon vidare. Det var deras tid tillsammans även efter döden. Han stålsatte sig och tog ett djupt andetag. På vägen ut betraktade han sin kropp i hallspeglarna, det dunkla ljuset fick honom att se yngre ut än han väntat sig. Liksom fotografiet som hängde där på väggen intill, som en påminnelse varje gång han gick hemifrån – unga och tillsammans. Men det gråa håret på bröstet och de djupa fårorna i ansiktet gjorde sig snart påmind när det sista soljuset för dagen bröt igenom.

Ernst Sander svepte den gamla badkappan om sig och steg ut i den stundande skymningen. Längs den smala stigen genom slånet och hedlandskapet kände han den blöta växtligheten mot benen, som en påminnelse om att det här minsann inte skulle bli smärtfritt. När landskapet öppnade upp sig möttes han av det upprörda havet och den mörknande oktoberhimlen. Men i den lilla viken som de skapat tillsammans var det märkvärdigt lugnt, vallarna av sten höll undan de värsta vågorna från deras konstgjorda badkar. En skyddad plats för avslappning och att vara tillsammans, som Gud skapat dem. Han tog av sig kappan och steg ut på de noga utplacerade stenarna. Väl framme vid "karet" tog han ett steg ned i vattnet och lät kylan sluka hans ben, återigen ett djupt andetag innan han doppade sig helt. 100 sparkar med benen var det sedvanliga för att övervinna den värsta kylan. Fokusera på räknandet så känns det bättre. Han kunde se henne framför sig, manande på honom att sparka samtidigt som han fortsatte räknandet. Han andades snabbt och ytligt, hann räkna till 33 innan han drev in i tången och stenarna intill. När han sträckte ut handen för att skjuta ifrån kände han att den sjönk in i något mjukt, det gled emot hans armbåge och överarm. Han

försökte skjuta undan det men sjönk istället längre in. Han reste sig och tittade ned mot stenarna. I skymningen var det svårt att urskilja något, men den bruna tången avslöjade snart en ljusare yta undertill. När han böjde sig ned för att svepa undan tången insåg han att hans händer gled över en människokropp, hans fingrar utforskade veck och skårar i den uppsvullna och missfärgade kroppen. Den vred sig i vattnet och han kunde urskilja ett ansikte. Det verkade vara ansiktet av en kvinna.

2

SIMON VAKNADE UPP till ljudet av skatorna. Det var ett ljud som var svårt att värja sig mot, ett ljud som han inte var van vid inne i staden. Han såg sig omkring och mindes resan från kvällen innan. Det hade känts överkligt att anlända på natten. Det mörka hedlandskapet som bara delvis avslöjade sig i ljuset av strålkastarna, ögonblicksbilderna av djuren, hararna och rådjursparet som skyndade i olika riktningar när han svängde in på vägen utanför, och slutligen den nedsläckta gården.

En känsla av vemod fyllde honom när han såg det vita skynket som draperade fåtöljen intill sängen. En antik skinnfåtölj, trasig i skinnets såg han när han avtäckte den. Det var fåtöljen som de brukade hoppa i som barn. Att ta sig från den till sängen och vidare i rummet utan att vidröra golvet hade varit en utmaning när de skrattande turades om att hoppa, trots mammas växande missnöje och varnande ord.

I det intilliggande rummet gjorde det omgivande landskapet entré, därute bakom klitterna sträckte havet ut sig i all oändlighet. Men tomheten gjorde sig påmind även här, genom det undanstädade och återigen de vita lakanen. Förmodligen en uppmaning från hans mamma till hemhjälpens eller sköterskans. Det var nästintill spökligt att se, han drog undan ytterligare ett